

Follow me into nowhere

Woven with the utmost care

Crystal Castles - Celestica

‘Hoelang zitten we hier al?’ Vroeg Audrey aan Raymond met een blik van uitzichtloosheid op haar gezicht.

Raymond zat haar vanuit de hoogte van zijn stapelbed alleen maar uit het veld geslagen aan te kijken. ‘Geen idee’, was het enigste wat hij tegen haar terug zei. Na hij dat tegen haar had gezegd sprong hij van het stapelbed af.

‘Misschien al maanden’, zei Mees opeens uit het niets. Nadat hij dit had gezegd keek hij met een bedrukt gezicht naar de ruimte waar hij en zijn vriendin Anne Fleur zich nu al een geruime tijd in bevonden. Een ruimte die Raymond jaren geleden had gebouwd onder zijn huis. In alle stilte had hij hier jaren aan gewerkt. Voor het geval, zoals hij altijd tegen Audrey zei. En helaas, hij had erin gelijk gekregen. Dat moest ze wel op het laatst wel beamen. Maar ja toen was het te laat, veel te laat. Dat wist hij net zo goed als Audrey. Met als enig verschil, dat hij er rekening mee had gehouden dat dit eens zou gebeuren en zij niet. Audrey was altijd al lichtzinnig geweest opdat punt. Zij nam alles wat in het wereldnieuws was met een korreltje zout. Geloofde niets als het erop aankwam. Noemde het onzin dat was verzonnen door de media om ze enig relevantie te geven. Of zoals ze het vaak zei op feestjes tegen anderen: ‘Ze verzinnen nieuws om zichzelf zo dienstbaar te stellen aan degenen die ze in Den Haag voorzien van subsidies, op die manier voldoen ze aan de geopolitieke koers die ze daar varen achter de bevelhebbers van de NAVO. Het zijn net militairen hersenloos als ze zijn verlangen ze naar zoveel mogelijk vijanden om met die gedachte in het achterhoofd zeker te zijn van hun maatschappelijk nut. Maar eigenlijk strikt gezien heb je militairen niet nodig, militairen zijn de sukkels die oorlogen uitvechten van de politici, die dan zelf ergens veilig zitten, als er geen militairen zijn dan heb je ook geen oorlogen; want die politici zelf, die gaan niet vechten als ze ergens ruzie om hebben met de leider van een ander land’

Altijd die stellige blik in haar ogen als ze dat net zo stellig had gezegd aan iedereen die dat nou net wel of niet van haar wilde horen. Als hij haar dan zo zag staan, dan schaamde hij zichzelf dood voor haar. Niet dat hij dat ook maar een keer tegen haar had gezegd, want dat durfde hij niet, die harde waarheid wilde hij haar besparen. Hij had het gewoon met haar te doen.

‘De radio is nog steeds morsdood, net als het internet’, zei Audrey tegen de rest.

‘Oud nieuws, is ook nieuws’, verzuchte Raymond terwijl hij Anne Fleur daarbij aankeek.

Ze haalde alleen maar haar schouders op. Maar de gelaatsuitdrukking op haar gezicht verraadde aan hem dat het haar meer deed dan dat ze op die non-verbale manier deed over komen.

‘Komt wel, komt wel’, zei Anne Fleur alleen maar terwijl ze aan de tafel ging zitten op de stoel waarop ze meestal zat als ze aan die tafel zat die voor alles en nog wat werd gebruikt door ze. Ze haalde even diep adem en liep naar daarna naar het piepkleine keukenblok en zette de waterkoker aan.

Audrey

In haar gedachte moest Audrey weer terugdenken aan de tijd dat ze hier niet zat. Toen zij nog in een tamelijk zorgeloze tijd leefde. Of dat nu echt zo was, dat wist ze niet. Durfde ze haar hand ook niet voor in het vuur te steken. Maar een ding was zeker toen die tijd. Ze kende geen zorgen zoals ze die nu kende, zorgen die de andere ook nu kenden, zorgen die voor een ieder die hier is hetzelfde waren nu ze hier ondergedoken zaten.

Op feestjes hoorde zij zichzelf altijd maar weer zeggen als anderen het erover hadden, dat het allemaal wel niet zo'n vaart zou gaan lopen. Daar was ze heilig van overtuigd. Doemdenken was niks voor haar. Maar nu ze zo hier stond aan het kleine keukenblokje, dacht ze daar nu heel anders over.

Ze kon zichzelf wel voor haar kop slaan, dat ze het naderende gevaar dat zo ver leek niet serieus wilde nemen. Een gevaar dat al jaren aanwezig was had ze in al die jaren van de hand gedaan als doemdenkenrij.

Haar vriend had ze voor gek verklaard als hij weer es bezig was met die schuilkelder van hem die tegen alles bestand moest zijn. Ze noemde hem daarom ook wel Noach, gewoon voor de gein, gein die was ontstaan uit pure cynisme van haar kant als ze hem zo bezig zag. Zelfs voordat ze hem leerde kennen was hij daar al mee bezig. Noach de man die zo bang was dat de aarde zou vergaan dat hij dit dan maar deed.

Hoeveel spijt had ze er nu van dat ze zo over hem dacht. Nu was ze maar al te blij dat hij toen jaren geleden al dit scenario voorzag.

Ze verlangde nu ze hier zat en de tijd haar al zo bespeelde dat ze geen eens meer wist hoeveel dagen, maanden ze hier nu met hen was, terug naar die onbezorgde tijd, de tijd dat de aanbouw van deze ruimte maar onzin vond.

Niemand hield de tijd bij. Elke dag was hetzelfde. Elke dag was benauwend voor haar geworden. Verder dan de ingang van deze schuilkelder kwam ze niet. Kon ook niet want ze wist niet wat haar buiten de deuren van deze kelder eigenlijk stond te wachten.

Misschien waren zij wel de enigste overlevende van die fatale dag dat ze hierheen noodgedwongen naar toe vluchten. Aan die dag wilde ze niet denken. Daar dacht ze elke dag al aan, niets is ergerlijker vond ze, dan denken aan de dag dat jij je vrijheid verloor.

Nee liever denkt ze terug aan die onbezorgde dagen, die dagen dat ze ging winkelen, naar het strand, of iets anders kleins wat haar toen gelukkig maakte. Nu had ze niets. En zij was niet de enigste. Iedereen die hier nu was, had eigenlijk helemaal niets meer. Het leven dat ze nu noodgedwongen leidde had naar haar inzien het meeste weg van het leven van een chronisch zieke die door zijn of haar ziekte en financiën zijn of haar huis heel soms kon verlaten. Het deed haar pijn, deze keiharde waarheid. Sterker nog. In verhouding met een chronisch zieke die in zulke armoede leefde dat hij of zij alleen nog maar zijn of haar huis uitkwam voor de hoogst noodzakelijke en voor de rest van zijn of haar leven was veroordeeld tot het betalen van diverse vaste maandlasten, had zij het zelfs nu nog slechter dan de desbetreffende persoon die zij voor die verschrikkelijke dag dat haar leven voorgoed veranderde had gekend; dagelijks achter haar rug had uitgelachen omwille de financiële situatie waarin zij verkeerde en om de chronische ziekte waar zij aan leed. Ze verlangde naar het buitenlicht, want het enigste wat ze sinds die dag kende was het kunstmatige licht van de lampen die branden om de ruimte verlicht te houden.

Zwijgend schonk ze haar koffie in de beker. Wederom liet ze haar gedachte de vrije loop en dacht met weemoed terug aan het feestje jaren terug bij Anne Fleur, haar beste vriendin die ze al sinds de kleuterklas kende, en Mees, haar vriend. Ja dat gesprek met die zakelijke partner van Mees stond haar weer levendig bij. In gedachte hoorde ze hem nog tegen haar zeggen: ‘We moeten ons bewapenen, voor je het weet staan ze in onze achtertuin’

Die ogen van hem, de stand van zijn ogen, de blik op zijn gezicht. Het zei alles, Alex was helemaal bevangen door de angst voor de vijand. Een vijand die zij niet als de vijand zag, maar nu, nu dacht zij daar anders over. Waar zij het eerst niet wilde geloven, of beter gezegd, niet kon geloven dat Het Volk daar toe in staat om zoiets te doen, moest ze nu het te laat was toegeven dat ze daar toe wel degelijk in staat waren. De momenten dat zij hadden bedreigd met een dergelijke vernietigende aanval op het westen, had zij altijd afgedaan als pure onzin, stemmingmakerij van journalisten die dit weer hadden van politici; terwijl de dreiging toch echt uit de mond van Het volk zelf kwam

Ze hoorde het in gedachte nog vol van ongeloof hierover aan hem vragen: ‘Waarom zouden ze dat doen, met welk belang?’

Ja die blik van hem na die vragen van haar, die blik van totale verbijstering het stond haar weer bij als de dag van gisteren. ‘In wat voor wereld leef je?’ Hoorde zij hem weer in gedachte gelijk daarna naar haar vragen. Ze had hem daarna alleen maar met een spottende blik aangekeken en voordat ze bij hem wegliep had ze hem het verwijt gemaakt dat hij spoken zag, dat hij bang was voor het onbekende.

Zou hij eigenlijk nog wel leven? Dacht ze nu gelijk nu ze zo aan dat moment dacht. Eigenlijk was ze maar van een ding zeker. Alleen zij en de anderen waren voor haar zichtbaar in leven. Of er nog anderen waren, was haar totaal onbekend. Misschien waren zij wel de enigste overlevende. Contact met de buitenwereld hadden ze niet meer, al een hele lange tijd niet meer. Alles wat maar een lijn voor contact voor hen was, was afgebroken; al een hele lange tijd.

Radio stilte, internet al een geruime lange tijd dood, eigenlijk waren alle wegen voor contact al heel lang geleden verbroken. Hoe de buitenwereld er nu uitzag. Ze had geen idee. Niemand van hen wist dat. Maar men vreesde voor ergste. Het alle ergste. Zij nu ook. Nu ze hier was deelde ze elke vrees die zij ook hadden.

Mees

Het enigste wat hij wilde was slapen, alleen maar slapen. Er was niets te doen hier, niets dan alleen maar afwachten voor hetgeen zou komen. Maar wat er zou gaan komen.

Niemand die het wist.

Zelf had hij de moed al opgegeven. Het kon niet anders dan dat zij de laatste overlevende waren van een ramp van een dergelijke omvang dat hij zijn gelijke niet zou kennen in de wereldse geschiedenis. In zijn gedachte zag hij weer het moment dat ze hierheen vluchtte na de eerste oorverdovende explosie.

‘Snel!’ Hoorde hij Raymond weer in gedachte naar hen roepen.

‘Waarheen?’ In zijn hoofd hoorde hij zich weer keihard die vraag naar hem terugroepen.

‘Volg mij nu maar’

‘Waar heen dan man?’

‘Naar de kelder!’ Hoorde hij nu opeens Audrey naar hem schreeuwen. Opdat moment dacht hij niet na. Voor het eerst van zijn leven, realiseerde hij zich nu, dat hij blindelings achter mensen aanrende. Iets wat hij in zijn hele leven nog nooit had gedaan. En nu zat hij hier met ze. Het enigste positieve hieraan was, dat zijn vriendin Anne Fleur hier ook veilig zat. Twee bevriende stellen zaten hier te wachten, ja op wat eigenlijk? Bedacht hij zich, hij wist het zelf geen eens. En goed beschouwd nu hij er zo over nadacht, waren alleen zijn vriendin en Audrey met elkaar bevriend, persoonlijk had hij niks met de levensgezel van Anne Fleur haar beste vriendin.

Maar hij moest eerlijk toegeven, een paar jaar geleden was hij er al bevreesd voor dat dit nog eens zou gebeuren. Maar nu had hij het dan meegemaakt, in levende lijve, die ontploffingen in hun buurt op het moment dat ze bij Audrey in het huis waren, was hij uiteindelijk maar al te blij dat deze ruimte waarin hij zich nu bevond, bestond.

Op het moment dat ze de eerste explosie hoorde vluchten ze alle vier in die ondergrondse schuilkelder van Raymond in. In allerijl daalde ze die stalentrap af om uiteindelijk dan in deze ruimte te eindigen. Hij was groter dan hij zich ooit had kunnen voorstellen, dat moest hij wel toegeven op het eerste ogenblik dat hij daar met die andere er was. Maar aan de andere kant was hij dan ook klein voor het aantal mensen die er uiteindelijk dan zaten. Ja kritisch was hij, zelfs in dat soort noodsituaties. Het kon altijd wel beter bij hem. Maar achteraf beschouwd, wat had je nu nog aan die gedachte, die eis dat het beter kon dan dat het nu was?

Als de achterhuis joden zolang kunnen volhouden, dan kunnen wij dat ook! Dacht hij gelijk om maar niet de moed in zijn schoenen te laten zakken.

‘Ze zullen ons aanvallen, op het laatst zullen ze dat doen’, hoorde hij zijn zakenpartner Alex in zijn hoofd zeggen, op de dag dat ze met tweeën voor het eerst in hun aangekochte pand stonden dat zou gaan dienen als hoofdvestiging van hun bedrijf. Ja dat herinnerde hij zich nog goed, dat Alex dat twee jaar geleden tegen hem zei.

‘Dat vrees ik ook’, hoorde hij zich weer terugzeggen tegen zijn zakenpartner.

Ja die bezorgdheid deelde hij met hem. Op het moment dat Het Volk op eigen wijze hun grondgebied terug eiste en daar ook op een net zo eigen wijze uitvoer aanbrachten om het te realiseren, vertrouwde hij ze niet meer. Het was voor hem een teken aan de wand dat ze zo tegenover iedereen konden zijn.

Hij was niet alleen in zijn wantrouwen tegenover een volk wiens leider alleen geloofde in de methode met geweld iets terugpakken wat ooit in de geschiedenis tot grondgebied van je volk behoorde.

‘Als ze ons aanvallen is het oorlog, een oorlog waarvan ze gauw spijt van zullen krijgen!’ Hoorde hij zich nog strijdvaardig tegen zijn zakelijke compagnon zeggen. Maar de strijdvaardigheid die toen in hem zat, omdat hij daarin geloofde, omdat het de krachtige woorden waren van de generaals van het leger van zijn land; die achteraf gezien, dus alleen maar de premier van zijn land hiermee enkel en alleen aan het na papegaaien, meer waren die woorden bij nader inzien niet waard geweest

Wat ver nu echt boven hun hoofden gebeurde, dat wist hij niet. In tijden had hij geen explosie nabij hun schuilplaats gehoord. Ja lang geleden, hij wist geen eens hoelang geleden het was. Een aantal keiharde ontploffingen die zo krachtig waren dat de grond onder hun voeten voor even beefde.

Hij hoorde het Raymond nog stellig zeggen na die explosies: ‘Ze hebben hem dan uiteindelijk dan toch gebruikt’

De stilte na deze woorden van hem. Het stond hem nog levendig bij. Hij was er dan wel niet zo zeker van of het wapen der wapens echt was gebruikt, maar het erop wagen om het te met eigen ogen te kunnen ontdekken deed hij niet. Bij waarheid ervan zou het zijn dood worden. Daarbij werd hij in gedachte al misselijk van de geur van de dood die hem tegemoet zou komen van al die lijken die hij daar eventueel zou aantreffen. Maar hij wist ook wel bij zichzelf, ook al wilde hij hier nog niet over nadenken, dat eens het voedsel dat hier lag opgeslagen op zou raken. Dat ze misschien aan het eind als de nood

aan de man zou komen, ze zouden vechten om de laatste restjes voedsel die er nog lagen opgeslagen in deze ruimte. Hier sterven was ook geen optie. Eens, wist hij, zou de dag komen dat ze deze veilige ruimte zouden moeten verlaten om te kunnen overleven in een stad, die misschien helemaal was uitgestorven.

Hij zuchtte even diep, keek nog naar ze. En in gedachte zag hij ze een voor een heengaan.

Raymond

Op de momenten dat hij ze daar zo zag staan met die verslagen blik op hun gezicht. Was hij maar al te blij dat hij dit toch had gebouwd. Hieraan jaren had gewerkt. Voordat de dag aanbrak dat Het Volk zijn grondgebied op een gewelddadige wijze terugwilde en het hierdoor ook verkreeg was hij al bezig om deze ruimte te bouwen.

In alle stilte heeft hij hieraan zitten werken. Jarenlang heeft het geduurd eer deze ruimte gereed was voor gebruik. Zijn levensgezel vond hetgeen waar hij mee bezig was maar een ziekelijke obsessie. En hij was nu, maar al te blij dat hij nooit naar haar geluisterd had. Audrey maar had laten praten en praten. Die vriend van haar beste vriendin, de blik die ze beiden in hun ogen hadden lang voor dit alles gebeurde, die blikken op hun gezicht die hem alles zeiden, ook al zei hij daarop niets terug, hij had ze maar voor lief genomen. Hij had op het laatst toch gelijk gehad. Ook al had hij het liever niet, uiteindelijk kreeg hij gelijk. Het wapen der wapen was uiteindelijk dan toch weer ingezet, voor de tweede keer in de wereldse geschiedenis.

Boven hun hoofd was het stil, al heel lang stil, na al die explosies die hen naar deze ruimte hebben doen vluchten en die enorme klap later dat zelfs de grond hier onder deze ruimte deed trillen en beven, was het stil boven zijn hoofd, doodstil.

Elke dag ging hij in zijn hoofd na voor hoelang de voedsel voorraad die hier stond de boel hier in leven kon houden. Twee jaar, was zijn inschatting om precies te zijn, ook al telde hij de dagen niet misschien voor twee jaar en zes maanden. Maar dat was zijn inschatting, elke vorm van tijdsbesef was hij nu hij hier was met zijn vriendin en diens beste vriendin met haar vriend, verloren.

Enig contact met de buitenwereld was er niet meer. Al heel lang niet meer. Hij wist geen eens voor de volle honderd procent of Het Volk dat zij allen wantrouwde wel echt achter die explosies zaten, of dat anderen waren waarvan men altijd had gedacht dat het hun bondgenoten waren. Hij wist helemaal niets. Het enigste wat hij wist, en dat was zijn houvast; zij waren misschien de enigste die het hadden overleefd. Maar ook die houvast van hem was gebaseerd op een vermoeden, helemaal zeker weten deed hij niet. In gedachte zag hij zich weer deze ruimte bouwen met altijd die angst in zijn hoofd, dat ooit de dag zou komen dat het wapen der wapens voor de allerlaatste keer zou worden ingezet door regeringsleiders die via de diplomatieke tafel er niet meer uitkwamen. De beelden die hij in zijn jeugd had gezien van de verwoestende werking van de

atoombomaanvallen op Hiroshima en Nagasaki, zijn er na die dag dat hij ze zag op school tijdens de les geschiedenis, er nooit meer uitgegaan. Het zaadje voor die angst dat het weer zou kunnen gebeuren, was op die dag bij hem erin gepland en kwam in die nacht dat hij er een nachtmerrie erover had helemaal tot bloei bij hem. Altijd maar weer die angst voor dit wat nu kennelijk ook hier is gebeurd na al die jaren.

Hij kende het verhaal van Noach maar al te goed. Die werd tenminste gewaarschuwd, op tijd gewaarschuwd zodat hij die ark kon bouwen. Hij niet, hij werd niet gewaarschuwd. Hij moest het zelf maar uitdokteren of die dag wel of niet zou komen. Maar ondanks dat wist hij nu hoe Noach zich voelde op het moment dat hij met zijn ark over de woeste wateren voer met zijn vrouw, kinderen en dieren als enigste overlevenden van een wereldse ramp die op hen dan na geen levende ziel had gespaard. Misschien moesten zij als dat zo was, de wereld ook weer opbouwen tot iets beters dan dat de evolutie van de mens tot nu had weten te brengen. Deze evolutie was mislukt, generatie op generatie vergiftigt met menselijke eigenschappen die uiteindelijk leidde tot dit.

Hij had er nog niet zo over nagedacht maar om de wereld op te bouwen heb je wel vrouwen nodig die vruchtbaar waren om meerdere kinderen te baren. En mannen natuurlijk die net zo vruchtbaar waren. En als wat nu een vrouw zijn of haar beste vriendin nu onvruchtbaar bleek te zijn, wat dan?

Hij keek ze nog even goed aan, alle drie, Audrey, Anne Fleur en Mees. Wat wist hij nu van die laatste twee. Haast niks als hij eerlijk moest zijn. In al die tijd dat ze nu hier noodgedwongen met elkaar opgesloten zaten, hadden ze het alleen maar over dingen die niet gingen over de herbouw van deze planeet. Goed beschouwd hadden ze het dan nog met zijn allen over dingen die eigenlijk in deze situatie geen eens meer relevant waren. Ben ik nou werkelijk de enigste die over dat soort dingen nadenk? Hij schrok even van de waarheid die achter deze gedachte van hem schuil ging.

Waar hij naar zijn idee constant bezig was met de toekomst van deze planeet als deze in stukken was geschoten, of beter gezegd, de toekomst van het stukje territorium waar zij zich nu allen, ook al was het onder de grond, bevonden. Leek het wel of de anderen daar geen oog voor hadden op een of andere manier. Alsof ze daar niet over nadachten. En misschien bedacht hij zich, dachten ze er wel over na, maar zeiden ze dat niet hardop. Dat was natuurlijk ook nog een gedachte die hout sneed, bedacht hij zich.

Op een gegeven ogenblik zou het toch overleven worden. Voedsel dat hier door al die jaren heen was opgeslagen was uiteindelijk bedoelt voor hemzelf, of voor zijn gezin als hij die zou hebben. Zonder Audrey's beste vriendin en vriend hadden ze voor zolang meer voedsel dan nu. Hij was zo blij dat hij hier iets had liggen waarvan de anderen geen weet van hadden, en hij zou het hun ook niet laten weten dat het hier lag. Alleen in uiterste nood zou hij het gebruiken. Inzetten tegen Anne Fleur en Mees. Overleven daar ging het nu om. En als zij er niet over nadachten, dan deed hij dat wel voor ze; hij moest wel.

Anne Fleur

Totaal uit het veld geslagen nam zij een slok van haar koffie. Haar gedachten dwaalden af naar die keer dat ze hartje zomer op een terrasje aan het strand zat. Gewoon te genieten van de muziek die de DJ draaide. Geen vuiltje aan de lucht alleen het verlangen naar een meer dan gezellig onderonsje met een van de vele in haar ogen mooie mannen overheerste toen. Ja dat herinnerde zij zich nog. Dat verlangen naar veel meer met een van die mannen die ze daar zo zag dansen en rondlopen. Het was een valkuil bij haar dat wist ze, die valkuil was er vanaf het begin bij aanvang van haar eerste kalverliefde er al geweest; ze bezat zwakvlees in combinatie met een geest die er zo aan toegaf als die er de kans voor kreeg, was dat een dodelijke combinatie. Trouw zijn kon ze niet, aan niemand kon ze trouw zijn. Trouw zijn dat vond ze maar burgerlijk; een achterhaald ideaal dat mede door de seksuele revolutie eindjaren zestig tot een soort van onhaalbare utopie was verklaard.

Nee haar partner wist hier niets van, wat niet weet wat niet deert. Redeneerde zij altijd maar als het daar om ging.

In gedachte zag ze weer dat ze haar laatste slok nam en zich mengde tussen het dansende publiek. Het kettinkje dat ze van Mees had gekregen, had ze al tijdens haar wc bezoek al afgedaan, net als de ring die ze een dag daarvoor van hem had gekregen. Niemand hoefde die sieraden te zien, ze wilde er niet over liegen vandaar af die giften van liefde. Daarbij voelde zij zich op die manier meer een vrijgezel dan aan een man gebonden vrouw. Jaargetijden gebonden was zij niet, elk jaargetijde was voor een jachtgetijde als ze alleen op stap was. Al gauw danste ze daar met een man die iets ouder dan zij leek op het eerste oogopslag.

Het geluid van een vallende emaille mok haalde haar gelijk weer uit haar gedachte aan toen; de dag dat ze Mees voor de eerste keer van de vele keren die nog zouden volgen bedroog. Zelfs nu ze hem aankeek, voelde zij geen enkel spoortje van berouw in haar ten aan zien van alles wat ze hem achter zijn rug om had aangedaan. Ze liet het niet merken maar voor even en dat was ook niet voor het eerst, walgde zij intens van hem. Ze had er wel es eerder over nagedacht over het feit of ze hem zou missen als zij hier om wat voor reden dan ook zonder hem hier zou zitten. De eindconclusie die ze hieruit trok was, nee, ze zou het niet erg vinden; sterker nog ze zou geen traan om hem laten als zij hier alleen verder zou leven en hij daarboven dan ergens dood op de grond zou leggen. Zelfs van deze eindconclusie die ze in haar gedachte had toen schrok ze niet.

IJskoud en alsof er niets aan de hand was lachte ze even naar Mees. Gewoon ter bemoediging omdat zij zag dat hij er helemaal door heen zat. Ja toneelspelen kon ze als de beste. Dat wist hij niet, niemand hier trouwens. Ze droeg altijd dat masker en deed zich in gezelschap van hen altijd anders voor dan dat zij daadwerkelijk was. Zelfs bij Audrey deed zij zich vaak anders voor dan dat ze daadwerkelijk was, zelfs haar vertrouwde ze niet alles toe als hartsvriendin.

Ze had een dubbele agenda als het erop aankwam, misschien wel driedubbel als het erop aankwam. Wie zou het zeggen maar haar belang ging voor alles en iedereen, of het nu een kind of een hulpbehoevende was, haar belang was het belangrijkste belang dat ten allen tijden voor alles diende te gaan. Dat was een vaststaand feit bij haar en daar hoefde de anderen niet van op de hoogte te zijn in een situatie als deze waarin ze nu verkeerde. Uiteindelijk zou het er toch op aankomen dat ze zouden moeten overleven. Het voedsel wat hier lag opgeslagen was niet voor eeuwig toe rijkelijk voor ze. Eens zou het erop aankomen dat de dagelijkse ratsoenen naar een nog kariger ratsoen zouden gaan. Alleen de sterkste overleven. Dat wist zij maar al te goed. En zij wilde koste wat kost tot die sterkste behoren. Want het ging er bij haar nu om dat ze het zou overleven in deze ruimte die haar al na een korte tijd de keel uithing.

Ze keek even naar Raymond die zenuwachtig naar de laptop staarde in de hoop dat hij nu wel verbinding kon maken met het internet. Dagelijks deed hij dat, een poging wagen en dagelijks werd hij hierin dan weer teleurgesteld.

‘Hoe zou het boven zijn?’ Vroeg ze opeens in een opwelling.

De andere keken haar alleen maar aan.

‘Doods’, zei Mees zijn blik op oneindig tegen haar terug.

‘Onleefbaar’, hoorde ze Raymond uit het niets tegen haar zeggen. De manier waarop hij zei deed haar gelijk beseffen dat hij enkel en alleen maar in zijn eigen gelijk geloofde. Hem zag ze deze ruimte niet verlaten, naar haar mening zou hij hier nog eerder in willen sterven dan het ooit verlaten om wat voor reden dan ook.

‘Maar zeker weten doen we het niet’, zei ze gelijk terug.

‘Ga jij?’

Ze keek Raymond nu alleen maar aan. De manier waarop hij dit tegen haar zei klonk zo denigrerend in haar oren dat ze er kwaad om was. ‘Ben jij nu een echte man?’ Beet ze hem gelijk toe.

‘Laat Mees dan gaan. Hij is je vriend, hij is die echte man van je!’ Pareerde hij gelijk fel terug naar haar.

‘Mees zei niets, keek hem alleen maar raar aan.

De stille houding van haar levensgezel was veel zeggend, aan hem had ze niets, er zat nul opofferingsgezindheid voor het grotere doel in hem. En van haar hoofde ze het niet te verwachten, zij wilde alleen maar overleven doormiddel van anderen de kastanjes uit het vuur te laten halen.

Ze zei er niets op terug maar in plaats daarvan keek ze hem alleen maar beledigd aan.

Raymond

Raymond staarde naar het scherm van de laptop die hij had aangezet. Een dagelijks ritueel, en weer die teleurstelling, niets dat wees dat hij contact kon gaan maken met anderen mensen die waar dan ook zaten.

‘Ik denk dat het internet voorgoed uit de lucht is’, Hoorde hij Audrey op en fluistertoon tegen hem zeggen. ‘Wel knap dat je die hoop van het toch weer in contact te kunnen komen met anderen elke dag weer kan opbrengen’, zei ze er gelijk erachteraan.

‘Wat moeten we dan?’ Vroeg hij gelijk geïrriteerd aan haar.

‘Nemen zoals het is’

Nemen zoals het is!’ Verbijsterd keek hij haar aan. Hij kon het niet geloven, dat zijn eigen levensgezel dit nog ooit eens tegen hem zou zeggen.

‘Niet zo hard man’, fluisterde ze haar man op een kwade toon toe. Je maakt de anderen zo wakker.

Raymond zuchtte alleen maar. Keek zijn levensgezel alleen maar kwaad aan. Begreep ze het dan nog steeds niet. Hij probeerde contact te maken met anderen overlevende. De samenleving zou opnieuw moeten worden opgebouwd. Aan het stilzitten zou ooit eens een eind komen, dan wel vrijwillig uit eigenbeweging, dan wel noodgedwongen door voedsel te kort. De grond boven hen zou op een of andere manier toch weer vruchtbaar moeten worden gemaakt als deze niet meer vruchtbaar is. De mensheid moest na dit alles toch weer de planeet opbouwen tot een staat dat hij weer voor de generaties na hen leefbaar is. Die dingen telde alleen maar voor hem. Hij wilde die hoop niet vergooien, want als hij die zou vergooien dan kon hij er net zo goed zelf een einde aan maken. Zonder hoop is er ook geen mogelijkheid meer om verder te leven, zeker niet in een situatie als deze, bedacht hij zich weer voor de zoveelste keer.

‘Als ik zou nemen zoals het nu is’, fluisterde hij geïrriteerd naar haar terug. ‘Dan kan ik er beter gelijk een einde aan maken. Dan zien jullie maar hoe jullie mijn rottende lijk op het laatst maar lozen zodat jullie geen last meer hebben van de stank. Want dat lot is voor ons allen, een omkeerbaar lot, als ik die hoop verlies. Dan sterven we allemaal hier en kijken degene die nog niet zijn gestorven tegen een langzaam aan weggrottend lijk aan. De lucht zal hier dan niet te harden zijn!’

Audrey zei niets terug en keek hem alleen maar zwijgend aan.

Mees

Mees werd even wakker van het gepraat dat hij hoorde, maar toen het weer stil was dommelde hij weer even weg. Plots hoorde hij de stem van Anne Fleur. ‘Wakker worden’, fluisterde ze hem toe. Hij opende zijn ogen en keek haar half slaperig aan, hij voelde zich op een of andere manier moeër dan moe. Opeens voelde hij haar handen op zijn schouders die hem gelijk nog meer wakker begon te schudden dan dat hij nu al was. Toen alle slaap uit zijn ogen was geschud zag hij haar angstige gezicht. ‘Ze zijn weg’, fluisterde ze hem angstig toe.

‘Wie?’ Vroeg hij gelijk op een zelfde fluistertoon aan haar.

‘Wie denk je’, snauwde ze hem gelijk toe. ‘We zijn hier maar met zijn vieren dus het kunnen er maar twee zijn!’ Na dit tegen hem te hebben gezegd keek ze hem furieus aan.

‘En nu?’

‘Jezus man! Hoe moet ik dat nu weten?’ Beet ze hem fel toe.

Hij zei even niets hierop maar keek haar alleen maar geschrokken aan. De felheid die in haar zat maakte hem even bang. Hij ging recht op zijn stapelbed zitten en liet zich van de rand van het bed naar beneden zakken.

‘Dus ze zijn zonder wat te zeggen naar boven gegaan?’

Anne Fleur knikte alleen maar terug.

‘Raar, hé’ Hij kon het nu hij wist niet bevatten dat ze zonder enig boe of bah te zeggen naar boven waren gegaan.

‘Dan moeten wij ook maar naar boven gaan’

‘Waarom?’ Vroeg ze gelijk pinnig aan hem

Hij zei niets terug maar keek haar alleen maar niet begrijpend aan. Haar reacties was er niet een die hij van haar verwacht.

‘Je kan toch ook wel alleen, zonder dat ik jouw handje erbij moet vasthouden’, zei ze op een denigrerend toontje tegen hem terwijl ze hem met een strenge blik in de ogen aankeek

‘Goed’, verzuchtte hij ‘Dan kijk ik wel even alleen boven, hoe alles er nog staat of niet’

Anne Fleur zei er niets op terug maar na een korte stilte zei ze haast op een commanderende wijze tegen hem: ‘Ga je nog, of niet’

Zonder ook maar iets tegen haar terug te zeggen liep hij naar de stalentrap die naar boven leidde. Hij keek nog even om en het enigste wat hij nog in een glimp zag was die cynische glimlach op haar gezicht waarna zij zich gelijk van hem omdraaide. Bij het zien van het omdraaien werd hij overvallen door een vreemd gevoel, een wangedachte, het was net alsof ze van hem walgde.

Gekweld door deze gedachte klom hij omhoog, niet veel later stak hij zijn hoofd door het luik waardoor ze lang geleden ook naar beneden waren geklommen. Hij klom de vloer van de kelder weer op. Keek even wat in het rond, niets leek hier veranderd te zijn, het was nog net zo'n puinzooi als op het moment dat ze hier aankwamen. Door het daglicht wat door de openstaande deur scheen kon hij het allemaal zien. Hij liep door de deur en rende de trap op die naar de begane grond van het huis leidde. Eenmaal aangekomen in dat gedeelte schrok hij van wat hij nu zag. Slechts de kleine restjes muur die nog overeind stond en de vloer waarop hij nu stond deed hem er aanherinneren dat dit ooit es een huis was. Voor de rest was alles weggevaagd en zo om hem heen kijkende lag het allemaal ergens daarbuiten verspreid tussen al het andere puin. Geen huis stond hier meer recht overeind. Alles was weggevaagd door een grote explosie, een grote klap die alles weg blies in zijn kracht. In de verte waar hij opzeker wist dat er langgeleden nog flats stonden kon hij nu niets meer ontwaren. Hij sprong over het lage muurtje dat aangaf dat dit ooit es een huis was en liep door een nu overwoekerde en verwilderde tuin richting de straat en de weg van deze straat.

Hij wist niet welke kant hij zou opgaan, links rechts het maakte hem niet uit. Alles zag er hetzelfde uit. Autowrakken, puin, en weggeblazen huizen. De realiteit was hard, maar dit richtte een goedgeplande aanval met explosieven of met wat voor andere lading dan ook aan.

Hij besloot om naar links te lopen richting een andere straat, maar ook daar was alles hetzelfde, geen auto was meer heel, en alles om hem was kappot geblazen door een haast onmenselijke kracht. Een verwoestende kracht waartegen niets bestand was. Hoelang geleden was die klap die alles deed trillen en schudden in hun schuilplaats? Hij wist het niet meer, kon geen antwoord gegeven op de vraag die hij aan zichzelf stelde in gedachte.

In de verte hoorde hij het geluid wat het meeste nog weg had van het geluid dat spelende kinderen maakten als ze plezier hadden. Hij volgde gelijk zijn gehoor. Misschien was er dan toch buiten hen nog verder iemand anders aanwezig in dit

desolate oord. Hij volgde op intuïtie zijn gehoor en de weg die hij erbij nam wist hij, dat deze zou leiden naar een speeltuin vlak voor een bedrijventerrein. Eenmaal aangekomen zag hij een horror beeld voor zich van half weggevaagde flats, waarvan de muren ervan die nog overeind stonden begroeid waren door allerlei soorten plantaardig groen dat de natuur voort bracht. De speeltuin die hij zag was ook overwoekerd, de speelmaterialen die van ijzer waren gemaakt totaal verroest en aangetast door wat voor soort aanslag dan ook. Toch kwam hier overduidelijk het geluid vandaan en opeens zag hij ze zitten. Ieder op een speelkip die heen en weer wipte. Twee kinderen waarvan het meisje iets ouder leek dan het jongetje dat vlak naast haar op zo'n van metaal gemaakte wipkip zat.

Beide kinderen keken hem vreemd aan. Ze keken hem in stilte aan. Misschien zijn ze bang, bedacht hij zich gelijk, en zijn ze daarom zo zwijgzaam. Aan hun kleren kon hij zien dat deze oud waren. De scheuren zaten in hun kleren, misschien was hetgeen zij aanhadden het enigste wat zij nog bezaten.

Het jongetje leek hem met veel interesse aan te kijken. 'Is dat mijn pappa?' Hoorde hij hem gelijk aan het meisje vragen.

'Je hebt geen pappa meer!' Zei het meisje gelijk resoluut tegen hem terug

Hij schrok van de hardheid in dit misschien wel eerlijk antwoord van haar aan het jongeren kind, dat haar nu alleen maar met een pruillip zat aan te kijken. 'Papa', hoorde hij het jongetje nog tegen haar zeggen.

'Doodgeslagen, vermoord door ze, weet je nog?' Zei ze gelijk resoluut terug op een toontje dat alleen maar leek te zeggen, dat ze zijn gevraag nu alweer zat was.

Het jongentje begon nu te huilen, het meisje zei er niets op terug troosten hem geen eens en sloeg ook geen acht meer op hem. Het enigste wat ze nu deed, was door gaan met het heen en weer wippen op de speelgoed kip waarop zij zat.

Mees slikte even, deze realiteit die hij nu voor zich zag kwam keihard aan.

'Hé' Riep hij gelijk naar ze.

Het meisje keek hem alleen maar aan. Het jongetje sprong gelijk van het speelapparaat af en rende keihard weg. Het was net alsof hij bang was, bang voor hem, want van zijn gezicht viel nu de angst af te lezen.

'Ik doe jullie niets!'

Het meisje reageerde niet en stapte nu ook van het speelapparaat en zette het zonder ook maar iets tegen hem terug te zeggen op een rennen.

Hij wilde er achteraan rennen maar gelijk realiseerde hij zich dat dit geen zin zou hebben. Misschien zou het hun nog banger maken dan dat ze al waren.

Wat is er allemaal hier gebeurd? Dacht hij nu terwijl hij naar een totaal desolate plek van verwoesting en natuurlijke overbegroeiing stond te kijken.

Wat is hier gebeurd?

Audrey

Ze stonden voor een deel van een huis dat nog deels overeind was. Keken naar het stoffelijk overschot van een man die dood in vermoedelijk zijn eigen keuken lag. Ze stond het zo'n beetje op een afstandje te bekijken. Audrey kon hem nog net zien liggen want het groen dat in plaats van een raam- dat er vermoedelijk door een flinke klap was uitgeblazen- maskeerde die opening van het huis en nam het zo de beschermde functie over van het glas wat er ooit had ingezeten. Gelijk vroeg ze aan hem of hij diegene kende die er lag. Raymond haalde zijn schouders alleen maar op bij deze vraag 'Geen idee', zei hij kortaf tegen haar. Zijn antwoord was veel zeggend, ook al waren ze maar in een straat dat achter hun huis lag hier hield het kennen van je buurgenoten dus al op. 'Zouden de anderen zich geen zorgen maken, of op zijn minst vreemd opkijken van het feit dat wij als dieven in de nacht ons eigen schuilplek verlieten?'

Raymond keek haar alleen maar stilzwijgend aan en leek er geen zin in te hebben om deze vraag van haar te beantwoorden. Zijn blik stond op een norsheid die zijn weerga niet leek te kennen. Misschien wel om het feit wat hij hier buiten allemaal aantrof. Bedacht ze snel. Ze besloot maar te zwijgen. Dat was het beste. Niets zeggen. Gewoon hem de kans geven om zelf alles te verwerken. Voor de zoveelste keer in haar leven schoof Audrey haar zelf weer opzij voor het belang van een ander. Ze draaide even haar hoofd naar de andere kant en keek naar het naast gelegen huis of liever gezegd, de begroeide kappot geschoten muren dat nog enigszins haar deed denken dat hier ooit es een huis van bijna een miljoen euro stond. Niets was er van over, nou ja bijna niets dan. De buiten muren stonden nog deels overeind maar een dak bezat het huis niet meer. Stukken puin die verspreid in de voortuin lagen deden haar er aan herinneren dat, dat het restant was van het dak.

'Ik ga dat bouwval in', hoorde ze Raymond opeens zeggen.

'Weet je dat zeker?' Vroeg ze gelijk verschrikt aan hem. Ze keek hem gelijk aan. Ze wilde niet dat hij zomaar een bouwval zou binnen lopen waarvan je geen eens wist of alles wat nog enigszins boven je hoofd hing nog wel zo stevig was dat het niet spontaan naar beneden viel door de trillingen van de voetstappen.

'We moeten wat', zei hij heel zeker van zijn plan tegen haar terug. 'Alles wat bruikbaar is en wat ik hier weet te vinden in deze bouwval nemen we mee naar onze schuilplek.'

Eten eventuele communicatiemiddelen, wapens, alles wat we kunnen gebruiken slepen we mee naar onze plek, ons koninkrijkje'

'Het lijkt wel of je op rooftocht gaat'

'We moeten overleven, dat is alles wat telt, overleven!' Riep Raymond naar haar terug met een ernstige blik op zijn gezicht.

Raymond

Hij liep uiterst voorzicht door de restanten van het huis dat deels nog bedekt was door een plafon dat al aardig begon af te brokkelen, zo nu en dan hoorde Raymond stukjes beton naar beneden vallen. Het waren net kleine kiezelsteentjes maar wel steentjes die hele grote gevolgen voor hem konden hebben, fataal gevolgen zelfs. Het deed hem alleen nog maar nog meer voorzichtiger lopen. De keuken waar het lijk van de vermoedelijke bewoner van dit huis lag. Daar zou hij als eerste naar toe gaan. Alles wat hij aan blikvoer kon vinden zou meegenomen worden. Zou hij het keukenraam uitgooien, zodat het ergens ingestopt kon worden om mee te vervoeren naar hun schuilplek.

Hij deed een keukenkastje open, keek expres niet naar het stoffelijke overschot dat daar in al zijn ontbinding lag. Het aangezicht dat de natuurlijke ontbinding al was ingezet na al die tijd deed hem misselijk worden.

Niet er aan toegeven dacht hij alleen maar, niet aan toegeven. Hij probeerde aan iets anders te denken, iets vrolijkers alleen dat vrolijke kwam maar niet boven bij hem. Het enigste waar hij nu aan dacht was al die dagen werk aan die atoom schuilplek van hem, de lening die hij er voor had afgesloten, de lening die hij ervoor nooit meer hoefde terug te betalen met rente. Die gedachte maakte hem even vrolijk, even maar, want liever had hij gehad dat dit alles nooit gebeurd was. Dat dit alles maar een droom was, een boze droom, een nachtmerrie als gevolg dat hij zichzelf waanzinnig had gemaakt!

Hij pakte een aantal soepblikken en zette deze op de grond, zelfs de staat van het aanrecht vertrouwde hij niet meer. Opeens zag hij achter in het kastje waar hij de blikken had uitgehaald een pakketje geld liggen.

Automatisch greep hij naar het bundeltje papier geld, een vuistdikke bundel met alleen maar briefjes van vijftig. Hij wilde het na tellen, de menselijke natuur liet hem dit doen, maar al gauw realiseerde hij bij zichzelf dat je aan geld nu nog maar weinig had. Geld had in deze situatie geen waarde meer, de economie was stervensdood, en iedereen die het overleefd had, was nu qua bezit gelijk aan elkaar. Het klasse verschil bestond niet meer want ook in de dood kende men geen klasse verschil, dood was nu eenmaal dood, of je nu arm of rijk was, dood bleef dood. Hij twijfelde even of hij het bundeltje aan geld zou terugleggen of toch niet. Maar waaraan zou het moeten worden uitgeven als bleek dat zij de enigste overlevenden waren? Geld had volgens hem naar dat scenario